

Ταξίδι

Στο τελείωμα της μέρας, η κάτασπρη αφρισμένη γραμμή, που ανάβλυζε στο κάτω μέρος της πρύμνης, αυλάκωνε τα ήρεμα νερά, καθώς η θαλαμηγός «Σειρήνα» εγκατέλειπε τη μαρίνα στο Μικρολίμανο βορειοανατολικά της πειραιϊκής χερσονήσου. Αναμόχλευε μνήμες σε χρόνους απώτερους και τωρινούς. Σηματοδοτούσε το μεταίχμιο ανάμεσα στο παλιό, που έσβηνε και στο καινούργιο, που αναμενόταν.

Όρθια η Κλαίρη, με τα μάτια να παρακολουθούν άσκοπα την άσπρη γραμμή, που ξεθύμαινε μακριά, έβλεπε τις εικόνες να ανακατεύονται και να συνθέτουν κομμάτι-κομμάτι το παζλ της ζωής της και των δικών της.

Σε τόσο λίγο διάστημα αποκαλύφθηκαν αναπάντεχα τόσα πολλά, για τόσους ανθρώπους, τόσα χρόνια πριν. Βρέθηκε μπροστά σε μεγάλες αλήθειες! Άραγε υπάρχουν κι άλλες; Κρυφές ακόμη;

Καθώς προσπαθούσε να κατευθύνει το μυαλό της στη σύνταξη των γεγονότων, αισθάνθηκε μια αδυναμία στη συγκέντρωση και την τακτοποίηση των όσων συνέβησαν. Ένα νέο ξεκίνημα άρχιζε. Μήπως καιροφυλακτούσε κάποια συνέχεια στον χορό των αποκαλύψεων;

«Ο καλύτερος καιρός για ταξίδια...»

Η βραχνή φωνή του καπετάν-Σίμου, που ήλθε δίπλα της, έπεσε σε μια πετρούλα στη λίμνη των σκέψεών της, υπενθυμίζοντάς της τη φυσική ομορφιά. Τελευταίες μέρες του Απρίλη και ο ήλιος πορευόταν στη δύση του σε μια πανδαισία χρωμάτων. Χαιρόταν τις τελευταίες ακτίνες του, που έχαναν τη φωτεινότητά τους και τη ζέστη τους. Έδειχνε ευτυχισμένος με τόσο απλά πράγματα.

Ήταν ένα μοναδικό θέαμα, που δεν διέφυγε την προσοχή της Κλαίρης.

«Κοίτα ομορφιά... πως τάχει ταιριασμένα η σοφία του Θεού...» μονολόγησε ευχαριστημένος.

«Πράγματι...» συμφώνησε, απολαμβάνοντας το χάδι του μπάτη, χωρίς να συνειδητοποιεί σε τι ακριβώς συμφωνεί: με το ποια εποχή είναι κατάλληλη για ταξίδια, ή με το πού βρίσκεται η ομορφιά;

Το θέαμα μοναδικό! Έντονη κινητικότητα για την αναμενόμενη νυκτερινή διασκέδαση, που της έδιναν ώθηση οι καφετέριες, τα μπαρ και οι διάσημες από παλιές καλές ταινίες, ψαροταβέρνες! Ένα ανομοιογενές πλήθος έκανε τη βόλτα του στην ειδυλλιακή ατμόσφαιρα. Τουρίστες απαθανάτιζαν με φωτογραφικές μηχανές και κάμερες τη δημοφιλή τοποθεσία στην πιο όμορφη ώρα της ημέρας!

«Τόση ομορφιά, τόση ιστορία. Φύση και Ελλάδα!» είπε ο Σίμος χωρίς να παίρνει τη ματιά του από τον χαρούμενο, μετακινούμενο συρφετό.

«Βλέπεις τους τουρίστες; Πώς παρατηρούν; Πώς θαυμάζουν; Οι ξένοι μελετούν την ιστορία, τη μυθολογία μας. Αν τους ρωτήσεις κάτι ξέρουν. Δυστυχώς, καλύτερα κι από μας» είπε η Κλαίρη.

«Δυστυχώς είναι αλήθεια. Ποιός ξέρει ότι εδώ λατρευόταν η Μουνιχία Αρτεμις;»

«Το ξέρεις εσύ, Σίμο. Έτσι δεν είναι; Εμένα, για να είμαι ειλικρινής, μου έχει διαφύγει».

Ο έμπειρος θαλασσινός χαμογέλασε ελαφρά:

«Για να δούμε, λοιπόν, τι δεν σου έχει διαφύγει...»

Και παίρνοντας το αμείλικτο ύφος καθηγητή-εξεταστή ρώτησε μακρόσυρτα:

«Τι ξέρεις για την ονομασία του Μικρολίμανου;»

Με θριαμβευτική έκφραση μαθήτριας, καλά διαβασμένης, η Κλαίρη απάντησε:

«Στους βυζαντινούς χρόνους το Μικρολίμανο λεγόταν Φανάρι από φάρο ή φανό, που προφανώς υπήρχε στην είσοδό του, ενώ από την εποχή της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 ονομαζόταν Τουρκολίμανο».

«Εύγε παιδί μου» επικρότησε ο Σίμος. Και με σπουδή συνέχισε:

«Ο μυθικός βασιλιάς Μούνιχος ήταν ο προϊστορικός ιδρυτής του Ιερού της Μουνιχίας Αρτέμιδας εδώ στο Μικρολίμανο και έδωσε το όνομά του στον ομώνυμο λόφο, όπου βρισκόταν ο ναός της. Η Μουνιχία Αρτέμιδα τιμήθηκε ιδιαίτερα, μετά τη βοήθειά της στους μαχόμενους κατά των Περσών Αθηναίους, στη διάρκεια της ναυμαχίας της Σαλαμίνας. Πίστευαν ότι η Άρτεμη τους φώτισε ως λαμπρή πανσέληνος. Το Ιερό της Μουνιχίας Αρτέμιδας αποτελούσε άσυλο για τους πολίτες, που νόμιζαν ότι είχαν αδικηθεί. Η σπουδαία γιορτή των Μουνιχιών ήταν ετήσια και οι αρχαίοι Αθηναίοι τη γιόρταζαν τη δεκάτη έκτη του αττικού μήνα Μουνιχιώνα, που συμπίπτει με την 1η Απριλίου. Η γιορτή των Μουνιχιών προς τιμήν της Θεάς Αρτέμιδας ετελείτο και σε διάφορες πόλεις της Μικράς Ασίας».

«Μικρά Ασία! Ο προορισμός του ταξιδιού μας!» επανέλαβε η Κλαίρη έκπληκτη.

«Μα η συνέχεια από εδώ βρίσκεται απέναντι. Είναι ενιαία» παρατήρησε με τον πιο φυσικό τρόπο ο Σίμος.

«Μπράβο Σίμο! Πόσα ξέρεις! Με κατέπληξες» εκθείασε η Κλαίρη.

«Τόσα χρόνια μ' αυτή τη δουλειά εδώ, θεώρησα υποχρέωσή μου να μάθω δύο πράγματα, ειδικά γι' αυτό το λιμάνι»

«Ευλογημένος τόπος... από την Προϊστορία!»

«Να σκεφτείς, ότι από ξένους άκουσα πρώτη φορά για τον ναό της Μουνιχίας Αρτέμιδας εδώ. Ντράπηκα κι έτσι διάβασα δύο πράγματα για τον τόπο που εργάζομαι», δικαιολόγησε ο Σίμος την έφεση να μάθει για τη χώρα του.

«Αν το κάναμε όλοι αυτό...» παραδέχτηκε η Κλαίρη.

«Δεν ξέρουμε την αξία μας... έτσι λέω εγώ με την πείρα μου».

«Έχεις δίκιο».

«Άφησα την κυρά Μάγδα στο τιμόνι» είπε μειδιώντας, «ήρθα για να δω, αν χρειάζεστε κάτι... και φλυάρησα...»

«Ωραία φλυαρία και ωφέλιμη. Αυτό χρειαζόμουν. Δεν θέλω κάτι άλλο, ευχαριστώ»

«Τα ταξίδια ωφελούν τον άνθρωπο. Τον κάνουν καλύτερο. Του ξελαμπικάρουν το μυαλό. Του μαθαίνουν ότι η ευτυχία είναι εκεί, που δεν υπολογίζει. Κάτι ξέρω...» συνέχισε ο ηλικιωμένος καπετάνιος, που η πείρα και η αξιοσύνη του ήταν αναγνωρισμένες.

«Κι εγώ το πιστεύω. Μου αρέσουν πολύ τα ταξίδια... εξαρτάται όμως και από τις συνθήκες και τον σκοπό του ταξιδιού...»

«Μη σεκλετίζεσαι κυρά μου! Ένα ταξίδι είναι πάντα μαγικό. Αρκεί να βρεις τη μαγεία του...» είπε και αποχώρησε αθόρυβα, όπως ήλθε.

Τα λόγια του την εντυπωσίασαν. Ο απλοϊκός αυτός άνθρωπος είχε τον δικό του κώδικα επικοινωνίας με τα γλωσσικά ιδιώματα, που ξεχώριζαν για την ιδιοτυπία και την ευστοχία τους. Τον ήξερε χρόνια. Κι αυτόν και τη γυναίκα του. Γι' αυτό και του εμπιστεύθηκε την πλοήγηση στις απέναντι ακτές. Στον νου της ήλθαν οι σοφοί στίχοι του Αλεξανδρινού ποιητή²:

*Σά βγεις στον πηγαϊμό για την Ίθάκη,
νά εὔχεσαι νᾶναι μακρύς ὁ δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.*

«Γνώσεις... αρκεί να μην είναι απαγορευμένες».

Από ποιόν; Από 'Κείνον, που διαφεντεύει την ύπαρξη του κόσμου. Ο νους της πήγε στα θρησκευτικά, στο προπατορικό αμάρτημα με την απαγορευμένη γνώση στην Παλαιά Διαθήκη. Μέχρι που επιτρέπεται η γνώση από άλλους, άγνωστους παράγοντες, που επιβάλλουν καταστάσεις, που διαμορφώνουν συνειδήσεις;

Τι σκέψεις! Φιλοσοφία, φαντασία ή πραγματικότητα;
«Όπως και νάναι, το ταξίδι στο άγνωστο κρύβει μια μαγεία...»
έπεισε τον εαυτό της. «Μήπως αυτό το ταξίδι ήταν λάθος;» αναρωτήθηκε αστραπιαία.

«Τα λάθη πληρώνονται, όταν δεν διορθώνονται». Ασυναίσθητα θυμήθηκε τη φράση, που συνήθιζε να λέει ο πατέρας της.

«Λάθη, γίνονται τόσα λάθη, λάθη ανθρώπων, που οδηγούν σε τραγωδίες, μικρές και μεγάλες! Πόσα μπορούσαν να αποφευχθούν και πόσα μπορούσαν να διορθωθούν;»

Η αύρα της θάλασσας και το απαλό αεράκι του επερχόμενου δειλινού αποτέλεσαν ζωογόνα πνοή για να αντέξει τον ορμητικό χείμαρρο των εικόνων της μνήμης... Μόλις είχε γίνει η αρχή του ταξιδιού... του άγνωστου, του μαγικού...